

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

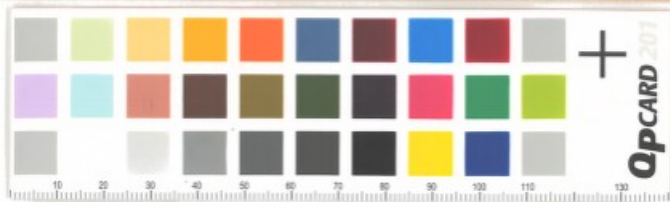
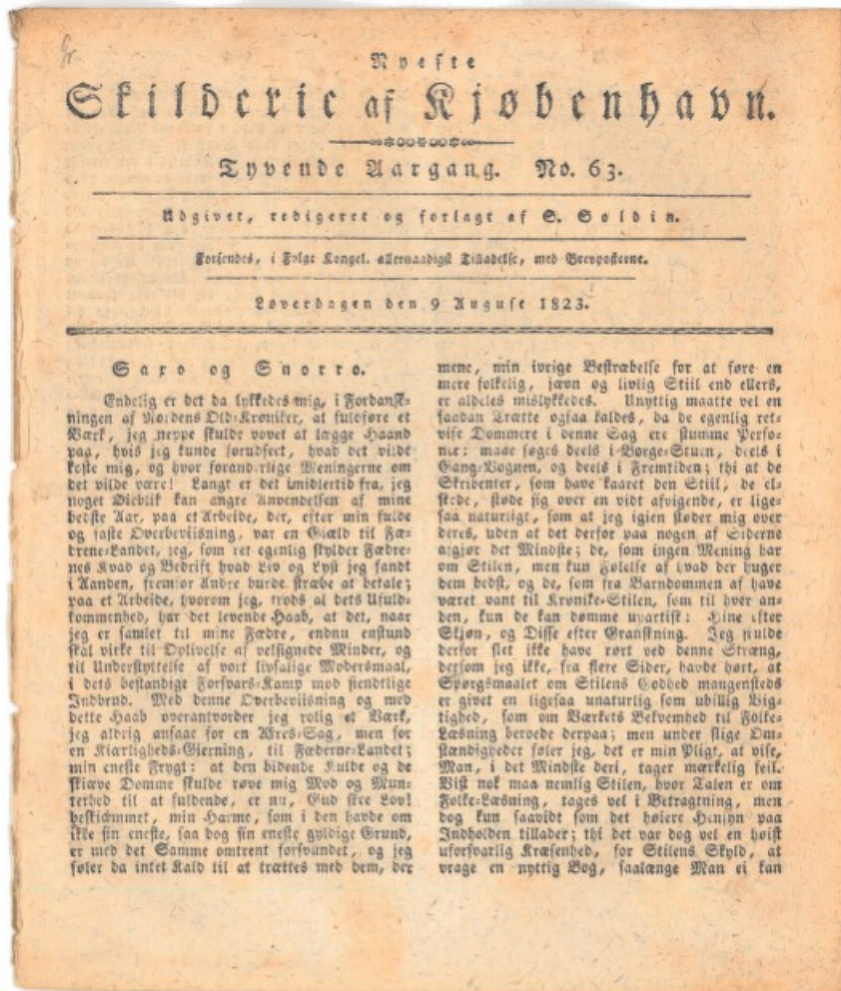
Titel: Udrag fra Saxo og Snorro

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 993. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1823_382-txt-shoot-idm116/facsimile.pdf (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

satte en anden Isted, der bedre udtrækker det samme Indhold. Kun da var det Ket, for Stiens Efteld, ubetvinget at bryde Staven over Hæftet, naar Indholdet derud var blevet aldeles død og uforskaellig for Menig-Mand, men at det skulde være Tilfældet med Kronikerne, vil dog neppe Nogen paastaar, især, da det allerede lader sig paa det Besicmteste gjendrive af Erfaring. Meget mere tør jeg paastaar, at Ingen, som ved Skrifter paa Mødermaalet har ervervet sig en Stemme, skal kunne nægte, at Kronikerne er i det Mindste ligesaa forsaarlige og livlige for Menig-Mand, som nogen af de Bøger, Man ellers byder dem, og skulde man da, desuagtet, for man kan sætte bedre Isted, have Ket til at vrage dem, maatte det aabenbar være paa Grund, ei af Grunden, men af Ind-

holdet. Her burde jeg maaskee standse; thi det er hardtad usømmeligt at skifte Død med dem, der, for Indholdens Efteld, vilde vrage de ypperste Folke-Bøger om Oldesædres Lærte og Bedrifter, Norden, og vel, udenfor Palastina, hele Verden har at byde; det maa vel og synes unyttigt at tale derom, da Dødsfælle i Hædrens Skabne, saalidt som Hædrenslands-Kærlighed, hvor den fattes, lader sig med Død indvære. Er det imidlertid vist, at et godt Død finder altid, om ikke hos Alle, saa dog hos Nogle, et godt Efteld, da er det ogsaa et Død i Tide, som minder om, hvor usle alle de Indvendinger ere, som kan gjøres imod Nordens Kroniker, naar Hensigten ei er at rette og forbedre, men at landsforvise dem, og paa Landsforvisning er det i Sandhed mynnet, naar man siger, at Særod Væntyr og jeg ved Iste hvad af Snorro, gjør Nordens Dikroniker uskikede til at være Folke-Bøger; thi naar disse Bøger ei maae vandre og leve blandt Folket, da er de landsforviste, da har de intet Hjem paa Jorden, men tumles kun om imellem Hænder og Hylter i den vide Løse-Verden. See, derfor maa jeg her, for Folkets Dren, i Hædrens og i Børnens Navn, adspørge eder, I sprængte, selvtogte Folk, som misunde vore gamle Kroniker det stille, beskedne Liv i Fødelandet,

de løste at føre: hvad er deres Brøbe? Er det den, at de trohjertig melde ei blot hvad der tilbrog sig for alles Dine i Høstens Vandrings-Aar, men ogsaa hvad Sagn der gik i Norden om sære Hændelser og stor Bedrift i den tidlige Ungdom, er det en Brøbe, fordi de Sagn, hvad de nødvendig maae, som oftest klinge eventyrlig, og ei sjelden fremfille Børne-Dramme som Helte-Gjerninger, fortælle som skeet hvad Børnet kan drømme, i Fjeder-Gam og Kæmpe-Rustning, at have seet og gjort? Er det en Brøbe, som fortjener Landsforvisning, hvorledes kan I da berømme dem, der indførte saadant eventyrligt Kram fra fremmede Lande, ja vel endog selv indprænte Sligt med Fild i dem, der ret skal vordre flogge, ærvelige, fordømsfrie; eller ere maaskee Væntyrene hos Herodot og Livius, for ei engang at tale om den forgydede Homer og tilbødte Virgil, ere de maaskee bedre, fordi de stamme fra Egypten og Babylon, fra Grækenland og Rom? Eller, er det maaskee Kronikernes Efteld, at vi endnu er ikke kommet videre med Særo og Snorro i Oplysning om Oldtidens sande Bilkaar, at vi, hardtad ligesaa lidt som de, formaar at stille Aenerne fra Kornet, at sige med Beskæmhed: det er Drøm, og det er Daad, og da at fremfille Høret for sig, for hvad det er eller har at betyde? Eller, da nu dette aabenbar er enten Skabnens eller vorets Efteld, er det da Ket, at Kronikerne, og hvad dermed følger, at Folket og at Landet skal ungtialde. Ved I nogen Bog at nævne, som giver os et ligesaa fuldsandigt og levende, men tillige et klarere og troere Billede af Nordens Oldtid, end de Kroniker, jeg nys forandkede, da har jeg spildt min Tid og min Fild som en Daare, og maa taale, at I spotte mig og mit Værk; men maae I forstunne ved det Svørgemaal, da skal I enten indrømme, at det er onstelig, de gamle Kroniker, til de afløses af bedre, maa gaar med Held fra Haand til Haand, fra Mund til Mund i Norden, eller ogsaa I skal bevise, at det er ligegyldigt, om et Folk er begejstret for sit Hædernes-Land eller ikke. Kan I bevise det, da er I mine Mestere, ja, ei blot mine, men alle de Højsædte, som har i Daad og Skrift efter-

